

Nem látok én már olyan jól fiam. Tömd csak azért be rendesen az ajtóréseket Arany. Már megint kezdik. Anyám, akit Sári mama jókedvében Aranynak hív, mert anyám Aranka, Aranka az nálunk Arany, anyám betömi rongyokkal az ajtó alatti rést. Se ki, se be.

Itten már akkora a fertőzés veszély, még jó, hogy odafent hideg van, megfagynak a vírusok. A patkányok azok nem. Azoknak semmi se árt. Felfognak minket zabálni. Nyáron meg a sok fa, már amennyi itt van még, azok védenek meg a vírusoktól. A lombok, azok szívják fel, okoskodik apám.

Nincs jövőnk, mit rimánkodik? Apám forog, mint a ringlispíl. Nekünk konkrétan nincs. Forogsz mint a rinlispíl, szidja apám anyámat, pedig ő forog, mondom, forogsz, mondja anyámnak, mert ő a főnök, ő itt a góré, aztán még bepörögsz itt nekem, ki a góré, mi, álljál már le! Anyám le van állva csak féltékeny. Van neki oka rá. Le van állva kívülről, de belül forog. Ettől lehet neki az az állandó hányingere, de azért annyit összehányani apámtól való pörgésben nem lehet, amennyit anyám nap mint nap összehány.

Sári mama megengedi, hogy megcsókoljuk a keresztet és imádkozni tanít minket, a szegénység nem szégyen. Talán a jóisten megsegít, itt már csak ő segíthet, kulcsold össze a kezed és mondd szépen kislányom. Hadd rotyogjon a kondérban a víz, bele a tésztát, ebbe a húszliteresbe, ha nincs más, jusson mindnek, ha jut, mi atyánk ki a mennyekben vagy, ne vígy minket a kísértetbe.

Az ember valahogy Sári mamával szeret aludni, mind átszökdösünk hozzá a szomszédba, még apám is utánunk szökik, hajnalban ott ül az ágy szélén ő is, aztán jön anyám, hogy összeszedjen minket.

Sári mamánál más az álom íze, lehet álmodni egyáltalán, meg más a kaja íze. A nincsen íze is.

Mesterházi Mónika

HÍD, ESTE

Ahova nézek, ott keskenyebb, arra folyik.
Sötét van, a híd alatt a legsötétebb.
Fekete fal: merőleges a fény hiánya.
Alatta és fölötte neonfény: a hídon
és a vízen. A derengő, távoli víz
a tér törvényei szerint a mélybe zuhog,
errefelé, a sodrás ellenében, a jövő, a múltba.

HÍD, TAVASZ

Jó ez a betonlábú, nehézkes, ronda híd,
hogy maradjon csak a fény, a víz és a fény
játéka a vízen. Jók ezek a feketének
nevezhető, szabad kutyák, valami kerítés alatt
kióvakodóban, két pusztaság között,
jó a rügyekhez, a kezdődő, kiújult márciushoz,
a visszatérő, mindennek megint kiszolgáltató
színekhez – felfogni ezt a könnyű könnyűséget –
jó a távlat tökéletes hiánya.

Karafiáth Orsolya

A TITOK-TÖRVÉNYKÖNYV

Játék-paragrafus

Először persze itt-ott, ismerősnél,
aztán jönnek az elkerült helyek.
Presszók, vidéki út, felolvasás...
„Szerinted ő semmit se tud?” „Lehet.”

Néhány elejtett szó, rossz hangszín és
a klasszikus hajszál meg rúzsnyomok.
És majd' egész nap túlfeszült derű.
„Késtél.” „A kislányt nem hagyhattam ott.”

Egyetlen-paragrafus

Előbb-utóbb nem tudnak mást keresni.
A Rejtély-óda önmagát találja.
Felbukkan, lesz; először érthetetlen.
Két titkos nyelv egymásba olvadása.

Egyetlen Rejtély-óda létezik.
Ha megvan, néznek csak egymás szemébe,
s közben nagyon vigyáznak: egyikük
hogy *mondd, ez már valóban az?* – ne kérjje.